

Herren er min hyrde

For hver dag der går, hver time, hver stund, så bliver de forholdsregler, vi tog i går, skærpet og vi må vænne os til nye. Det er et lille offer.

Det var nu ikke min plan...

På de sociale medier, hvor folk forsøger at gøre sig muntre, for at tænde latter og håb i dunkle dage, møder man fortvivlende meget, der ikke er særligt sjovt. Men én faldt jeg over; *Det var nu ikke min plan at afstå fra helt så meget denne faste.* Dét synes jeg var sjovt. For efter århundreders afståen fra at afstå, så dukkede den op igen for nogle år siden, fasten. Sammen med pilgrimsvandringer og bønnebånd med perler, lysglober og ikonmaleri i konfirmationsforberedelsen. Det folkekirkekristne Danmark fandt former fra tidligere tider og tog dem på sig. Således også fasten. Vi afstod fra søde sager, fra mobiltelefoner, fra mad 16 timer i døgnet (det er nu mere noget med en særlig diæt, men stadig). Vi begyndte at afstå. Fra ting og mad, som vi havde et overforbrug af og som vi gerne ville moderere.

Midt i et kæmpe fasteformat

Og så blev det fasten 2020. Vi slog katten af tøndens, spiste boller med creme og skum og glasur. Butikkerne landede præmature påskeæg, og bordet til påskefrokosten var bestilt. Vi skulle bare lige igennem fasten. Den fordrev vi med forsythiagrener og perlehyacinter. Priklerierne i smådrivhuse tog sin begyndelse og uden for mit vindue flyver fugle med redemateriale i næbbet. Vi sang Den blå anemone. Vi købte forårssko. Vi ventede. Men fasten sagtnede farten. Tiden gik langsommere. Og nu er den hørt op. Vi befinder os midt i et kæmpe fasteformat og vores sans for at afstå er under pres.

Det var nu ikke min plan at afstå fra helt så meget denne faste. Nej, det var det helt sikkert ikke. Men sådan blev det, for livet tager sære sving og som en flod, der løber, må vi følge med. At afstå fra alt det, vi aldrig troede, vi skulle sætte på pause - det er nu et lille offer. Kram din gamle mor - efter denne fastetid, hvor lang den end bliver. Nyd din cafékaffe – på den anden side.

Al mod og styrke kommer fra Gud

Der er håb for, at fasten i år kan lære os, hvad det vil sige, at ofre noget. Og der er håb for, at det bliver bedre. På den anden side. Og undervejs må vi holde hinanden i hånden, ved at holde os fra hinanden, ligesom vi må holde modet højt med små dårlige vittigheder. Vi må holde fast i, at vi leder hinanden ad rette vej disse sære dage. Hos hinanden finder vi mod og styrke. Og det fordi al mod, al styrke og al kærlighed finder sin rod og sit udgangspunkt hos Gud.

*Herren er min hyrde, jeg lider ingen nød,
han lader mig ligge i grønne enge,
han leder mig til det stille vand.*

*Han giver mig kraft på ny,
han leder mig ad rette stier
for sit navns skyld.*

*Selv om jeg går i mørkets dal,
frygter jeg intet ondt,
for du er hos mig,
din stok og din stav er min trøst.*

*Du dækker bord for mig
for øjnene af mine fjender.*

*Du salver mit hoved med olie,
mit bæger er fyldt til overflod.*